

Módszertani munka a hadtáp-tiszthelyettes képzésben és továbbképzésben

Tóth József alezredes

Ismeretes, hogy a hivatásos tiszthelyettesképzés milyen jelentős helyet foglal el a Magyar Néphadsereg kiképzési rendszerében és hogy fejlesztését napjainkban központi feladatként kezeljük.

A hivatásos tiszthelyettesképzés különböző kérdéseivel a közelmúltban igen sok publikáció foglalkozott, elsősorban tájékoztató jelleggel. A hivatásos hadtáp tiszthelyettesképzés rendszerét, egyes problémáit bemutató írásokkal is találkozhattunk e folyóiratban. Ezeken túlmenően úgy vélem célszerű foglalkozni a képzés és továbbképzés megvalósítását, hatékonyságát közvetlenül szolgáló módszertani munkával, és ezt követően majd az oktató-nevelő tevékenység egyes kérdéseivel is.

A hivatásos tiszthelyettesképzés elméleti és gyakorlati ismeretanyag átadásából áll, és a képzés kiképző bázisokon tantermekben, szaktantermekben, műhelyekben, laboratóriumban, vagy terepen levezetett elméleti és gyakorlati foglalkozások keretében, illetve gyakorló csapatszolgálat során valósul meg.

A tiszthelyettesképzés, illetve a tiszthelyetessé válás azonban nem ér véget, nem fejeződik be az avatással, hanem tovább folytatódik már konkrét beosztásban a csapatoknál, intézeteknél oktató-, nevelő-, segítő munkával, illetve a rendszeres továbbképző foglalkozások útján.

Tapasztalatok szerint – és ezt az elmúlt években végzett fiatal hadtáp tiszthelyettesekkel folytatott beszélgetések is megerősítik – még jó néhány hónapig, esetleg évig találkozik a tiszthelyettes szakmai munkája során olyan területekkel, feladatokkal, amelyeket a napi élet bonyolult összefüggései produkálnak és megoldásukkal tiszthelyettesi tanulmányaik során nem foglalkoztak. Ezeket a feladatokat, problémákat vagy önállóan kell megoldaniuk, vagy a nagyobb tapasztalatokkal rendelkező előljáróik és munkatársaik segítségével, oktató tevékenységével. Ebből következik, hogy a tiszthelyettesképzés aktív részesei a csapat (intézet) beosztásban levő tapasztalt szak-tiszthelyettesek és a tisztek is. Segítő-oktató tevékenységükkel a gyakorló csapatszolgálat-, illetve a szakbeosztás ideje alatt felkészíthetik a fiatal tiszthelyettes jelöltet, vagy tiszthelyettest a szakfeladatok végrehajtásának apró gyakorlati fogásaira, a menet közben felmerülő különböző általános jellegű és szakmai problémák rugalmas megoldására; a továbbiakban pedig a rendszeres és kötelező továbbképző fog-

lalkozások megtartásával, újabb rendeletek, előírások anyagának közreadásával, értelmezésével, illetve jól bevált módszerek, fogások, tapasztalatok népszerűsítésével, oktatásával.

A hivatásos hadtáp tiszthelyettesképzésben alkalmazott oktató módszertani tevékenységgel azért is célszerű foglalkozni, hogy a gyakorlati tapasztalatok közreadásával, néhány aktuális probléma felvetésével és az alkalmazott és az alkalmazható módszerek rendezésével publikáció útján is tájékozódhassunk ezen a területen. Ez ugyanakkor segítséget is jelenthet azoknak, akik a hivatásos hadtáp tiszthelyettesképzésben a kiképző bázison, illetve a csapatoknál közvetlenül érintettek.

A hivatásos hadtáp tiszthelyettesképzés során problémát jelent – és ez első sorban az előképzettségük következménye –, hogy a hallgatói állomány rajzban kifejező képessége általában gyenge, a harcászati és szakharcászati ismeretek elsajátításához elengedhetetlen úgynevezett „fantázia” készségük meglehetősen alacsony színvonalú és nehezen tudják megfogalmazni mondanivalójukat is. Természetesen el kell ismerni, hogy ezzel szemben feltétlenül előnyös tulajdonságaik közé tartozik viszonylag jó gyakorlati érzékük, és – ami a hadtáp tiszthelyettes beosztásokban oly fontos – kedvezőbb a fizikai munkához való hozzáállásuk.

Ezeket a kedvező és kedvezőtlen tulajdonságaikat a bázison folyó oktatás folyamatában, majd a továbbképzések során kell fejleszteni, illetve megszüntetni az alkalmazott módszertani munka célirányos, hatékony alkalmazásával.

Az alkalmazott *módszer* az oktatás-nevelés folyamatában egymást kölcsönösen feltételező, egymással összefüggő módok, eljárások, eszközök, oktatástechnikai berendezések és viszonyok egységes rendszere. Ezek tudatos alkalmazásával alakul ki a hallgatókban (foglalkozásokon résztvevőkben) a követelményeknek megfelelő ismeret-, jártasság- és készségrendszer, fejlődnek képességeik, tulajdonságaik. A módszerek amellet, hogy közvetlenül hatnak is, egymással logikusan összefüggő rendszert alkotnak, amelyben az egyik eljárás erősítheti, vagy gyengítheti egy másik alkalmazási mód hatékonyságát.

A hivatásos hadtáp tiszthelyettesképzés és továbbképzés során az oktató-módszertani munkában feltétlenül vegyük figyelembe a kiképző bázis, illetve alakulat személyi, anyagi-technikai feltételeit, lehetőségeit és a helyi sajátosságokat. Az oktató-módszertani munkában meg kell valósítani az elmélet és gyakorlat egységét. Törekedni kell a hatékony módszertani munka feltételeinek megteremtésére és megvalósítani szervezeti formáit, a tervszerű és céltudatos kiképzési módszereket.

A bázisképzés során az oktatás és nevelés célját, a kiképzési ágak tartalmát, a kiképzési folyamatot, az időtényezőket, az általános és szakkiképzési sajátosságokat, az anyagi erőforrásokat és oktatási technikai eszközöket, az oktatók személyiségét, a hallgatók felkészültségét figyelembe véve a gyakorlatiaság jegyében valósítsuk meg az oktatási feladatokat. Az elmélet és gyakorlat arányának megállapításánál az előírt követelmények megvalósítását módszertani szempontból úgy értelmezzük, hogy a tananyag feldolgozásának tervezésénél, a tárgykörök felbontásánál a tantermi lehetőségeket is a gyakorlati arány minőségi fejlesztésére fordíthatjuk. Ezért fontos, hogy a tantermekben vezetett foglalkozás típusok is az elsajátítást segítsék elő és az önálló cselekvést alapozzák meg.

Lényeges, hogy az eredményesen alkalmazott „hagyományos” foglalkozási típusok további sablonmentes alkalmazása mellett felhasználásra kerüljenek az új oktatástechnikai eszközök és fokozatosan megvalósuljanak az oktatástechnológia legújabb, korszerű eljárásai. Ezeket az önálló gondolkodás, aktivitás, a kezdeményezőkézség fejlesztésére, a jártasság, a gyakorlati készség kialakítására és fejlesztésére célszerű igénybe venni.

Az oktatási hatékonyság további javítása érdekében az audió-vizuális eszközök célszerű alkalmazására, a képek, filmek, makettek, modellek összefüggő felhasználására, az aktivitásra készítő szemléltető eljárások beállítására törekedjünk.

Kerüljük azonban a módszerek sablonos, merev alkalmazását, a kiképzésen, továbbképzésen résztvevő állomány előképzettségét figyelmen kívül hagyó módszertani eljárásokat. Az oktatás-tanulás folyamatában az oktató tevékenysége és a hallgatók tanulási módszerei kölcsönösen összefüggnek.

Nagyon fontos, hogy a módszert a képzési folyamatnak a tartalomhoz alkalmazkodó mozgó elemeként fogjuk fel. A hivatásos hadtáp tiszthelyettesképzést egyre inkább a gyakorlatiasság kell jellemezze. Ezt igényli a beiskolázott hallgatók alapfokú előképzettsége is. Felméréseink szerint a hallgatóink többsége szakmunkás iskolát végzett. Ebből következik, hogy érdeklődésük is inkább a gyakorlatiasság felé irányul. Mivel a két évre előírt tananyag igen tömör, körületekintően, céltudatosan kell megtervezni, megszervezni oktatását és annak várhatóan leghatékonyabb módszereit is.

A hivatásos hadtáp tiszthelyettes hallgatók oktatása, később a továbbképzési foglalkozások vezetése során jobban kell törekedni a valóságos helyzetet megközelítő feltételek megteremtésére úgy a béke-, mint a háborús kiképzés területén. Következtesen és rendszeresen alkalmazzuk az ismétlődő ismeretszerzési és az állandó adatok bevécsésének eljárásait. Előterbe kell helyeznünk a gyakorlatban alkalmazható ismeretek és az önálló, bonyolult, összetett helyzetekben is eligazító jártasságot, praktikus gondolkodást megvalósító módszerek alkalmazását. Egyszerű és komplex tevékenységet kívánó élethelyzeteket szűk-séges a foglalkozások során beállítani, amelyek megegyeznek a tiszthelyettesek életében, hivatásában, feladatuk gyakorlása közben előforduló szolgálati és harchelyzetekkel.

Feltétlenül figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a kiképzés folyamatában alkalmazott oktatási módszerek a kiképzési évek múltán lényeges változáson mennek át. Ezek a változások előidézik a tiszthelyettes hallgatók, a tiszthelyettesek képességeinek, gyakorlati érzékének fejlődését, s rugalmasan igazodnak az oktatás további tervszerű fejlesztési elgondolásaihoz.

A kiképző bázison az első éves tiszthelyettes hallgatók oktatása során az első félévben kötöttebb oktatási és módszertani eljárásokat célszerű alkalmazni. Ebben az időszakban tanítsuk meg a hallgatókat tanulni, azaz a leghatékonyabb tanulási módszerek elsajátítására készítsük fel őket. Ezt követően tárjuk fel előttük a szakmai ismeretanyag elsajátításának alapvető sajátosságait.

Például az első éves hadtáp tiszthelyettes hallgatók részére tartott foglalkozásokon kezdetben a tananyag jelentős részét célszerű táblára írni, vagy írásvetítővel illusztrálni. Ezzel egyidőben kettős célt érhetünk el. Megtanulják a helyes jegyzetkészítés módszerét, ugyanakkor járatlanságuk ellenére már az első

foglalkozástól kezdve is egységesen rögzíteni tudják a foglalkozás anyagát, annak leglényesebb kérdéseit. Ebben az időszakban több időt kell szentelni az előadónak az egyéni tanulások ellenőrzésére, az ott folyó tanulás segítésére, valamint a következő foglalkozásokon a visszakérdezésre, az anyag helyes értelmezésének biztosítására. Nagyon fontos figyelmet fordítani az alaptanterembe, szaktantermekbe felszerelt oktatás-technikai eszközök kezelésének készség szinten történő mielőbbi megtanítására is. Ezzel jobban elkerülhető azok műszaki meghibásodása, rongálása, ugyanakkor elérhető, hogy minél előbb felhasználhassuk a diavetítőt, a magnetofont, az írásvetítőt az egyéni tanulás idejének jobb kihasználására, a tananyag eredményesebb elsajátítására.

Fokozatosan az önellenőrzés és a készségrendszer alapjainak kialakítása után lehetséges csak áttérni az egyre több önállóságot követelő, összefüggő gyakorlatiasságot igénylő, normákon alapuló, praktikusán alkalmazható és cselekvésre ösztönző komplex módszerek használatára.

Az állandóan korszerűsödő tananyag tartalmát és a követelményrendszert mindenkor követnie kell az oktatási módszerek korrekciójának is. Természetesen figyelembe véve az adott sajátosságokat és helyi igényeket. Ez annyit jelent, hogy tervszerűen és folyamatosan keressük az oktatási módszerek és a szakbeosztással járó feladatok végrehajtásának módszerei közötti összefüggéseket. Lehetőség szerint alakítsuk ki az ismeretszerzés folyamatában a megértés, felismerés és rögzítés mellett a módszertani-gyakorlat optimális arányát. Ennek mindenkor helyt kell adni a képzés tartalmi-logikai szerkezetében.

A várható és a konkrét szakbeosztás gyakorlati feladataira fordított felkészítési energia és a foglalkozáson résztvevők konkrét tevékenysége közötti eltéréstől, megegyezéstől, vagy más összefüggéstől függ az alkalmazott módszerek hatékonysága. Ennek konkrét megnyilvánulása nem az, ha a foglalkozáson résztvevő el tudja mondani, hogy az adott feladatban mit kell cselekednie, hanem sokkal inkább az, ha cselekedeteivel, összefüggő, átgondolt feladatvégzésével gyakorlatban igazolja ismereteit.

Vegyünk egy példát. A szállító alegység, vagy több gépjármű menetvonalra történő besorolásának végrehajtása a feladat. Az ismeretanyagról számot adó hallgatónak konkrétan végre kell tudni hajtani a táblavázlat, mágneses tábla, vagy makettek felhasználásával a szabályos besorolást mozzanatról-mozzanatra. De gyakorlati foglalkozás keretében a valóságban is kell tudnia intézkedni a rendelkezésre álló gépjárművek előírászerű besorolására zászlójelzésekkel, parancsadással, vagy egyéb módszerekkel. A feladat helyes, hibás, vagy esetleg helytelen végrehajtása lehet a reális mérce az oktatás hatékonyságának, illetve az ismeretanyag elsajátítási fokának megállapításához.

A módszertani munka eredményessége attól is függ, hogy az előadói állomány a módszertani munkába milyen mértékben tudja bevonni a résztvevőket, mert az őket ért módszertani ráhatás akkor érik meg, akkor válik sajátjukká, ha maguk is aktív részesei az előadók által irányított hatásnak. Célszerű tehát bevonnunk a foglalkozás résztvevőit úgy egyénileg, mint kiscsoportos formában egyes módszerek megállapításába, a foglalkozás előkészítésének feladataiba, néhány esetben az alkalmazás kidolgozásába, a műveletek és tennivalók célszerű sorrendjének megállapításába.

Az előadói (parancsnoki) állomány részére elengedhetetlenül szükséges saját elméleti és módszertani továbbképzése, új területek megismerése, egyes tevé-

kenységek, fogások, módszerek elsajátítása. Fontos a katonapedagógiai szakirodalom figyelmével kísérése és tanulmányozása, elsősorban az önállóság, helyzetfelismerés, a kezdeményezés és a beosztottak aktivizálásával foglalkozó módszertani tapasztalatok átvétele.

Nagy jelentősége van a jártasságok, készségek, a gyakorlás, gyakoroltatás és folyamatos végrehajtás részletekig menő megszervezésének, a hallgatói állományt ért várható megterhelés megállapításának és mindezen követelmények céltudatos alkalmazásának. Például az üzemanyagtöltő gépkocsinak, mint hadtáp szaktechnikai eszköznek oktatása során első alkalommal vázlaton, plakátokon célszerű bemutatni és ismertetni főbb részeit, azok elvi működését. Később a technikai eszközön kell tanulmányozni a fontosabb alkatrészeket és a valóságos működést az előadó, vagy a gépjárművezető kezelése útján. Ezt követően másik foglalkozás keretében már az egyes hallgatókkal is végre lehet hajtani egyes fogásokat, mint a telepítést, a töltő-csatlakozók felszerelését, a motor beindítását, a nyomásmérők beállítását, vagy a működési készenlétkben helyezést. Ezután kerülhet sor mindenki részéről a fenti fogások végrehajtásának a rendszeres gyakorlására, majd a valóságos töltési feladatok megoldására. A téma oktatása akkor fejeződhet be, ha már mindenki képes készség szinten a töltőgépkocsi működtetésére, a járművek üzemanyag feltöltésének különböző módszerekkel történő végrehajtására.

Az előadók továbbképzési foglalkozásainak megtervezésénél időszakonként feltétlenül napirendre kell tűzni a hagyományos kiképzési módszerek és az új oktatástechnikai eszközök alkalmazási módszerei közötti különbségek feltárását, azok összefüggéseit. Ma már a központi erőfeszítések eredményeként a hivatásos tiszthelyettesképző bázisokon céltudatosan fejlesztésre és felhasználásra kerülnek a legkorszerűbb oktatás-technikai eszközök, berendezések. Ennek megfelelően a hadtáp tiszthelyettesképző bázison is lehetőség van korszerűbb oktató módszertani tevékenység beindítására, fokozatos megvalósítására, de a csapatoknál, intézeteknél is egyre több oktatás-technikai eszköz jelenik meg, amelyek felhasználása emeli a továbbképzések foglalkozásainak színvonalát, ezzel együtt hatékonyságát. Tudnunk kell azonban, hogy ezek alkalmazása igen nagy körültekintést igényel.

Például „a zászlóalj ellátó szakasz szervezete és rendeltetése” című téma oktatásához igen jól felhasználható a telerekording. Erre szolgálhat a következő módszer. A foglalkozást célszerű azzal bevezetni, hogy a bázis területén felsorakoztatott komplett ellátó szakaszt TV kamerával megjelentetjük a tanteremben elhelyezett képernyőn. Ezzel egyidőben a foglalkozásvezető rögzítse a táblára, vagy vetítse ki a diavetítővel, írásvetítővel az ellátó szakasz és rajainak egyezményes jeleit, főbb technikai adatait, esetleg szervezeti vázlatát is. Ezután részenkénti kivetítéssel bemutatjuk jellemzővel egybekötve a lőszer ellátó rajt, az élelmezési ellátó rajt, az üzemanyag ellátó és egyéb anyag ellátó rajt. Ezt követően foglalkozzunk felszerelésükkel, az egyes járművek málházásával a kamera különböző állásainak segítségével. Így elérhető, hogy a szemléltetés életszerű, megfogható és a bemutatás hatékonyabb lesz. Ugyanakkor a táblavázlat, vagy a falikép segítséget nyújt a pontos jegyzetkészítéshez, a tananyag helyes feldolgozásához.

Fontos, hogy e foglalkozás szervezésekor a bemutatáshoz és ismertetéshez helyesen határozzuk meg a sorrendet, hogy a tananyag egyes részletei is logi-

kusan épüljenek egymásra. Az így rögzített ismeretanyag nagyon maradandó a hallgatókban és változtatni rajta már a későbbiek folyamán problémát okozhat.

A bázisképzés tervezésénél vegyük figyelembe, hogy önkényesen nem követhetik egymást hagyományos és programozott foglalkozások, mert az egyik foglalkozáson felhasznált tanulási energia az utána következő foglalkozás sikerét veszélyeztetheti. Ezért audió-vizuális, vagy programozott módszerrel vezetett témák után olyan gyakorlati foglalkozások következzenek, ahol nemcsak az értelmi jártasságok, hanem a gyakorlati tevékenységek, készségek kialakítása kerül túlsúlyba.

A foglalkozásvezetőknek általában igazodniuk kell azokhoz a módszertani igény, -követelmény változásokhoz, amelyek a tevékenység rendjében bekövetkeztek. Fel kell készülni a tények, események magyarázására, bemutatására, gyakoroltatására. Szervezni, irányítani, vezetni kell a tananyag feldolgozását és végrehajtásának folyamatát.

Felhasználva a helyi oktatási és módszertani lehetőségeket, a szerzett tapasztalatokat, tevékenységre készítsük a foglalkozásokon résztvevőket, vezessük be őket a tanulás, a felismerés, megértés, bevésés, az alkalmazás módjaiba. Segítsük őket a különböző nehézségek leküzdésében. Fejlesszük pszichikai ellenálló képességüket is önálló gondolkodást igénylő helyzetbeállításokkal, megoldásokkal. Ezekkel az eljárásokkal elérhetjük azt, hogy a foglalkozás résztvevői képessé váljanak az ismeretek befogadására, azok vezettet, majd önálló feldolgozására és mindezek következményeként vezetői feladatok megoldására, illetve tökéletesebb végrehajtására.

Hogy ezeknek a bonyolult és összetett oktatási-módszertani feladatoknak a foglalkozásvezetők eleget tudjanak tenni, feltétlenül fontos, hogy továbbképzésük során rendszeresen tárgykör, vagy téma előkészítő foglalkozásokat tartsanak részükre, ahol előtérbe kerül a gyakorlatias oktatás módszertana.

A tárgykör előkészítő foglalkozásoknak különös jelentősége akkor van, ha új tantárgy, téma oktatására kerül sor, vagy ha a tancsoporton belül a munkakörben még kevés tapasztalattal rendelkező előadók vannak. Ebből következik, hogy mindenkor tárgykör előkészítő foglalkozást kell szervezni, új rendeletek, szabályzatok megjelenésekor, új oktatástechnikai eszközök rendszerbeállításakor, jól bevált helyi, vagy átvett módszertani eljárások adaptálása esetén, illetve új előadók tárgyi és módszertani felkészítése céljából.

A tárgykör előkészítő foglalkozások szervezésekor a rendelkezésre álló szakirodalmat alaposan fel kell dolgozni és az alkalmazásra tervezett módszereket megvizsgálni, a kiképzési és nevelési célkitűzések megvalósításának várható lehetőségeit mérlegelni kell. Amikor egy-egy előadó felkészül e foglalkozási típus bemutatására, már úgy kell érezze, hogy az elvárásoknak megfelelően tudja prezentálni úgy tartalmilag, mint módszertanilag a tananyagot. Az előkészítő foglalkozáson kell széleskörűen megvitatni kérdésről-kérdésre az anyagot, megvizsgálni a mondanivaló és annak hatásosságának minden vetületét. A végleges döntés kialakításakor arra kell törekedni, hogy a lehető legjobban érvényesüljön majd a tananyag előadása során a gyakorlatiasság, mint a hatékonyság legfőbb biztosítója.

Nagyon fontos, hogy a kiképző bázis előadói állománya valamennyi szaktechnikai eszköz használatát kezelői szinten sajátítsa el. Minél nagyobb számban vegyenek részt a csapat-módszertani bemutatókon és azok tapasztalatait – kellő

mérlegelés és előjárói egyetértés után – a lehető legrövidebb idő alatt hasznosítsák az oktatásban.

Keressenek lehetőséget arra, hogy hosszabb-rövidebb időt töltve a csapatoknál ismerjék meg az ott folyó tiszthelyettesi szakbeosztással járó mindennapos feladatokat és tapasztalataikat gyümölcsöztessék oktatói-nevelői munkájukban.

Igény, hogy a tiszthelyettesképzésben, továbbképzésben érintett előadók rendszeresen tanulmányozzák a legújabb szakmai rendeleteket, azok előírásait rugalmasan építsék be a foglalkozások anyagába és ezáltal biztosítsák, hogy az iskolát eredményesen elvégző hadtáp tiszthelyettesek a lehető legfrissebb ismeretek birtokában vehessék át új szolgálati beosztásukat, illetve a hadtáp tiszthelyettesi állomány friss szakmai ismeretek birtokában minél tökéletesebben tudja ellátni feladatait.

Fontos igény, hogy a kiképző bázis és az alakulatok mindenkor használható technikai eszközökkel rendelkezzenek, azok alkalmasak legyenek a kiképzésre is. A rendelkezésre álló szaktantermek, valamint a gyakorlati kiképzést segítő raktárak, telephelyek stb. előírászerűen legyenek berendezve.

A kiképző bázis hallgatóinak gyakorló csapatszolgálatára ideje alatt és azt követően is az érintett alakulatok hadtáp tisztjei (tiszthelyettesei) – annak tudatában, hogy aktív részesei a tiszthelyettesképzésnek, – készüljenek fel a tiszthelyettes jelöltek, vagy a tiszthelyettesek fogadására. Hozassák rendbe a hadtáp objektumokat és kövessenek el mindent a jó benyomás keltés, illetve az eredményes gyakorlati képzés érdekében.

Ezért célszerű, ha az érintett seregtest és magasabbegység hadtáp törzsek – az igényektől függően – olyan csapatokat, szerveket jelölnek ki a gyakorló csapatszolgálatra vezényelt tiszthelyettes hallgatók foglalkoztatására, amelyek erre a legalkalmasabbak. Ahol jól felszerelt a konyhablokk, a raktár-rendszer, a telephely stb., és ahol kellően felkészült, az oktató-módszertani munkában jártas hadtáp állomány. Nélkülözhetetlen, hogy a tiszthelyettesek továbbképzését szolgáló foglalkozásokat is hasonló lehetőségekkel bíró alakulatoknál tartsák meg.

A végzett és beosztásban tevékenykedő hadtáp tiszthelyettesek továbbképzését mind fokozottabb gonddal kell megszervezni. Ismerve munkájuk fogyatékoságát, egyes területeken járatlanságukat, a továbbképzést szervezők a kötelező témákon túlmenően vegyék fel a napirendbe e témákat is. Foglalkozzanak a felszínesebben ismert kérdésekkel és ott módszeresen rendezzék a meglevő problémákat.

Ezek megvalósításával úgy a kiképző bázis, mint a csapatok állománya sokat tehet a képzés és továbbképzés eredményesebb megvalósításáért, színvonalának emeléséért.